

fastsættes. Det er jo bekendt nok, at der er og i Tidens Løb har været ret stor Misfornøjelse med disse Regler. Folk have klaget over, at Reglerne ikke vare tilfredsstillende. Navnlig have Tiendeyderne og de, der i det hele taget maa betale efter Kapitelstakterne, klaget over; at Præsternes Ansættelse af Kornpriserne var for høj. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa at omtale dette eller at drøfte, hvorvidt disse Klager have været berettigede eller ej. At der i enkelte Tilfælde har været Grund til saadanne Klager, anser jeg dog for utvivlsomt. Men nu staa vi jo overfor en ret betydelig Forandring med Hensyn til Tienden, og det vil jo muligvis bevirke, at der kunde komme et helt andet Syn paa dette Spørgsmaal. Naar Tiendeloven træder i Kraft, kan man jo dog ikke sige, som man har sagt hidtil, at Præsterne ere saa stærkt interesserede i at faa sat Kapitelstaksten op. Ganske vist ville de fleste af dem blive *noget* interesserede i det alligevel, idet de fleste af dem jo gerne have forpagtet deres Jord bort, og Forpagtningsafgift som Regel ydes efter Kapitelstakst, men det vil jo dog ikke nær blive i den Grad, som Tilfældet er for Øjeblikket. Det kunde jo derfor se ud, som om vi, naar Tiendeloven er traadt i Kraft, stode overfor Tilstande, der muligvis kunde blive mere tilfredsstillende, end de have været tidligere. Imidlertid, hvis det viser sig til den Tid, at der rejser sig begrundede Krav paa at faa en Forandring med Hensyn til dette Spørgsmaal, skal jeg gerne være villig til, for saa vidt jeg til den Tid faar med disse Sager at gøre, at arbejde med til en fornuftig og forsvarlig Løsning, idet jeg erkender, at Fastsættelse af Kapitelstakst paa en god, forsvarlig og retfærdig Maade er et Spørgsmaal af overordentlig stor Betydning for mange omkring i Landet.

Justitsministeren (Alberti): Da jeg før havde Ordet, var der et Punkt, jeg glemte at svare paa, og jeg skal derfor tillade mig at indhente det forsømte. Det var det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), der rejste Spørgsmaalet om de herværende Russeres Antal og Næringsveje. Ja, der er profecto kommen en Hoben Russer til København, men hvor mange det er, er ikke saa godt at sige. Forholdet er nemlig det, at de ikke alle sammen blive anmeldte for Politiet. Det er kun dem, der opholde sig her som logerende, der skulle anmeldes for Politiet, hvorimod de, der leje sig en Bolig, hvor

de bo med Familie, ikke have nogen Anmeldelsespligt. Dertil kommer, at der er en Del af dem, som overhovedet slet ikke opfylde deres Anmeldelsespligt. Det er saaledes meget vanskeligt at sige, hvor mange der er kommet til København. Men naar man spørger om, hvor mange der er i det givne Øjeblik, møder der en anden Vanskelighed, nemlig at et stort Antal af dem efterhaanden rejser bort, da København kun er den første Station paa deres Vej til fremmede Lande, og rejser bort naturligvis uden at give Politiet nogen som helst Meddelelse derom. Det antages af to Mænd, som have noget Kendskab til disse Forhold, at der her i Byen for Tiden er ca. eller over 500 russiske og finske Mænd, Kvinder og Børn; men det er kun en rent kalkulatorisk Antagelse, og hvor meget man kan støtte sig til den, skal jeg lade være ganske usagt. Jeg kan oplyse, at medens der i Fjor blev anmeldt 98 Russere og Finner som ankomne til København, altsaa af de anmeldelsespligtige, er der i Aar fra 1. Januar til 15. Oktober anmeldt 306 Russere og 8 Finner, men foruden disse er der, som sagt, utvivlsomt kommet et betydeligt større Antal, og en betydelig Del af dem er rejst videre. Spørger man om deres Næringsvej, da er Forholdet det, at det er Mænd af saa at sige alle mulige Livsstillinger. Der er flest af Skomagere og Skræddere. Af dem er der henholdsvis 34 og 40. Af Snedkere er der 38, og fra disse Tal gaa Tallene jævnt nedad, ligetil man kommer til Tallet 1, hvormed ogsaa en Del Livsstillinger ere repræsenterede, f. Eks. Dr. medicinæ, farmaceutisk Kandidat, Professor og lignende. Af enhver af disse er der kun en. Naar det ærede Medlem henstillede, at man skulde passe paa, hvorledes disse Indvandrere levede, er jeg naturligvis ganske enig med ham deri, men jeg tror ikke, han har Ret, naar han lod forstaa, at man fra det offentlige Side skulde gribe ind i deres Livsvirksomhed. Saa længe denne holder sig paa lovlig Grund og ikke støder an mod god Orden, mener jeg, man skal forholde sig ganske rolig overfor disse Personer. Først naar der bliver Tale om Ekscesser, vil der opstaa det Spørgsmaal, om man skal skride ind imod dem, og da mener jeg ganske vist, at skulde der blive begaaet Ekscesser af nogen Betydning, maa der skrives alvorligt ind mod dem, eventuelt ved Udvisning. Vi ville selvfølgelig meget gerne i Menneskelighedens Interesse finde os i, at de ere her,